

som har en dårlig overenskomst, jo sørge for at forbedre deres løn- og personaleforhold for at bibeholde deres medarbejderstab og for at kunne tiltrække medlemskab, og så vil de have en bedre overenskomst, når beskæftigelsen bliver lavere igen. Det skulle markedsmekanismernes løse. Det gør de ikke. Hvorfor ikke?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg kan berolige hr. Ole M. Nielsen med, at det ikke er et selvstændigt formål for Socialdemokratiet at blive mindre, og at ambitionen er den modsatte. Det er formentlig også derfor, der indimellem er lidt uenighed mellem, hvad jeg kunne finde på at sige med hensyn til, hvad der vil være strategisk korrekt og det måske lidt fortærskede spørgsmål: Hvordan varetager man bedst lønmodtagernes interesser?

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at jeg synes for så vidt ikke, jeg historisk har nogen dårlig sag, slet ikke sammenholdt med andre steder, hvor mere spændstige eller voldsomme strategier har været bragt i anvendelse. Jeg synes for så vidt, at den rimeligt fredelige og civiliserede form for forandring af et samfund, som er foregået i Danmark, er bemærkelsesværdigt flot.

Men jeg skal jo stille et spørgsmål, og jeg fik selv et godt spørgsmål fra hr. Ole Sohn, nemlig om en virkning af det her forslag ikke også er, at Dansk Arbejdsgiverforening og dens medlemsvirksomheder bliver udsat for konkurrenceforvridende aktiviteter, der legaliseres. Så jeg vil gerne høre en rød udgave af det synspunkt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så skal vi lige have hr. Lars Barfoed på talerstolen inden hr. Søndergaard. Så bliver der også lidt længere tid til at tænke over svaret.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg hæftede mig ved, at kernen i argumentationen fra hr. Søren Søndergaards side, når man sådan dissekerede den, var, at det her kunne betyde, at der var en overenskomst med ringere vilkår end andre overenskomster, som fik lov at leve, fordi man ikke måtte konflikte imod den. Det var sådan set essensen af argumentationen.

Lad os nu forestille os, at vi nåede frem til en retsstilling, således at man godt kunne konflikte, hvis der var væsentligt ringere vilkår i den over-

enskomst, som virksomheden havde indgået, end i andre overenskomster.

Kl. 11.55

Hvis vi ser bort fra de tekniske vanskeligheder, der kan være ved at få det beskrevet, ville hr. Søren Søndergaard så synes, at det var et rimeligt beslutningsforslag og en rimelig retsstilling at opstille, at så kunne man ikke konflikte imod den pågældende?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det sidste spørgsmål vil jeg besvare med et spørgsmål: Hvorfor skulle man konflikte mod den pågældende? Og med hvilke fysiske muskler skulle man konflikte mod den pågældende? Det er jo absurd at forestille sig, at man ville konflikte mod en virksomhed, som har bedre forhold, for at få ringere forhold. Jeg går ud fra, at hr. Lars Barfoed vil være enig med mig i, at en fagforening, som forsøger at føre den strategi ud i livet konsekvent at gå rundt og forsøge at få lavet ringere overenskomster, ikke vil have nogen glørværdig fremtid foran sig, måske bag sig, men ikke foran sig. Så det tror jeg er et eksperiment, som relativt hurtigt vil holde op.

Til hr. Ole M. Nielsen: Først vil jeg sige, at jeg mener, det er en forkert analyse, hr. Ole M. Nielsen foretager. Jeg mener, at grunden til, at Socialdemokratiet og venstrefløjen havde problemer i den sidste valgkamp, var, at vi ikke har varetaget lønmodtagernes interesser godt nok. Jeg synes, der har været for mange steder, hvor det har været uklart. Jeg synes, at det er for dårligt. Der er for mange ting, der ikke er gjort godt nok. Det er for dårligt, at ventelisterne ikke er blevet fjernet; det er for dårligt, at efterlønnen blev forringet. Der er mange ting, der er for dårlige.

Derfor gælder det om bedre at være i stand til at varetage lønmodtagernes interesser. Jeg tror, at hvis venstrefløjen er bedre i stand til at varetage lønmodtagernes interesser på alle felter, også på arbejdsmarkedet, så vil venstrefløjen også vinde frem. Det er vores analyse af synspunktet.

Og med hensyn til, hvordan man kan forestille sig situationen indrettet på arbejdsmarkedet, så er det jo en gammel diskussion. Det er et system, der hedder forhandling/aktion. Det vil sige, at man forhandler, og hvis man ikke kan blive enig i forhandlingerne, så har man en aktionsret. Det må man da overveje som modtræk til det her. Det synes jeg også, at man skal overveje at bruge eller fremlægge fra fagbevægelsens side.